

12. הקול הפנימי

הדבר המכונה "הקול הפנימי", הרוחני שבאדם, שאותו הוא מסוגל לשמוע, הינו בינת־הלב.

לא לחינם אומר הפתגם:

"הרושם הראשוני הוא תמיד הנכון". כמו בכל הפתגמים ואמרות־העם הדומות, גם כאן טמונה אמת עמוקה. השימוש במונח רושם מתייחס כאן למעשה לבינת־הלב.

מה שאדם מרגיש בעת פגישה ראשונה, למשל, יכול להתפרש החל בכעין אזהרה לנקוט זהירות, ועד לדחייה מוחלטת, וכלה בנועם כלשהו עד לסימפתיה מלאה, או, במקרים אחדים אף שוויון־נפש.

כאשר, במהלך השיחה ויחסים נוספים, רושם זה מוסט הצידה על־ידי שיפוטו של השכל, או אף נמחק לחלוטין, ועולה המחשבה שהרושם הראשוני של בינת־הלב היה שגוי, עדיין עולה תמיד, בסיום היכרויות מסוג זה, ההכרה בנכונותו של אותו רושם ראשוני.

לעתים-קרובות נוכחים הללו בכאב מר, שהניחו לשכל להוליכם שולל לגבי העמדת-הפנים של אותו אדם.

בינת־הלב, שאינה כבולה למרחב ולזמן, נמצאת בקשר עם הדומים לה, עם הרוחני ועם הנצחי, זיהתה מיד את סוגו האמיתי של האחר, ולא נתנה לו להוליכה שולל באמצעות ערמומיותו של השכל. בינת־הלב אינה מסוגלת לטעות לעולם.

לעתים כה קרובות קורה שאנשים מולכים-שולל, ושתי סיבות יש הגורמות לטעויות אלו:

השכל, או הרגש!

כמה פעמים ניתן לשמוע אנשים אומרים: "בעניין זה או אחר הנחתי לעצמי לפעול על־פי הרגש, ו"נפלתי". חייבים להסתמך רק על השכל!" – אלו שגו כאשר התבלבלו בין הרגש ובין הקול־הפנימי. הם שרים הלל לשכל ואינם מעלים על דעתם, שהוא בדיוק זה אשר משחק תפקיד גדול ברגש.

לכן התעוררו!

הרגש אינו בינת־הלב!

הרגש נובע מן הגוף הגשמי. הלה מחולל דחפים, ואלו בתורם, מונחים על־ידי השכל, מניחים לרגש להיווצר. וקיים שוני רב בינם לבין בינת־הלב. העבודה המשותפת שבין הרגש והשכל, מכל־מקום, היא הורתה של ההזיה.

בצד הרוחני, אם כן, יש לנו רק את בינת־הלב, החורגת אל מעבר למרחב ולזמן* (הרצאה מס' 86: בינת-הלב).

בצד הארצי נמצא, בשורה הראשונה, את הגוף הגשמי הכבול למרחב ולזמן. מגוף זה נובעים הדחפים, אשר בפעולה משותפת עם השכל משחררים את הרגש.

השכל, מוצר של המוח הכבול למרחב ולזמן, מסוגל כעת שוב, בשיתוף-פעולה עם הרגש, לחולל מתוך החומר העדין והגבוה יותר, את ההזיה.

הזיה, לפיכך, היא תוצאת העבודה-המשותפת של הרגש והשכל. היא את'רית, אולם חסרת כוח-רוחני. לכן יכולה ההזיה לפעול רק בדיעבד.

היא יכולה להשפיע תמיד רק על הרגש של זה אשר חולל אותה, ולעולם לא תוכל לשלוח החוצה מקור כוח אל מישהו אחר.

היא פועלת על-כן רק אחורה, על הרגש שאליו שייכת ההזיה, ויכולה להצית רק את התלהבותו האישית, אולם לא תהיה לה השפעה על סביבתו.

כך ניתן לזהות בצורה ברורה את חותם הדרגה הנמוכה יותר.

לא כך הוא כשמדובר בבינת-הלב. בינת-הלב נושאת בתוכה כוח בורא ומחייה, ופועלת באופן השוטף את האחרים, מרגש ומשכנע.

יש לנו לפיכך מצד אחד את בינת-הלב, ומן הצד השני את הזיית הרגש הגופני שהשכל מחולל. בינת-הלב היא רוחנית וטהורה, והיא מצויה מעבר למרחב ולזמן.

הרגש הוא חומריות-גשמית עדינה, והוא תלוי במחוללו ובשכל, דהיינו, הוא מצוי בדרגה נמוכה יותר.

על אף אותה חומריות-גשמית עדינה של הרגש, לא ייתכן לעולם ערבוב בינו ובין בינת-הלב הרוחנית, ולפיכך אף לא העכרתה של בינת-הלב.

בינת-הלב תישאר תמיד טהורה ובהירה, משום שמוצאה הוא מן הרוח.

היא גם תורגש תמיד או "תישמע" על-ידי האנשים, אם... אכן זוהי בינת-הלב הדוברת!

חלק-הארי של האנשים, מכל-מקום, סגרו עצמם בפני אותה בינת-לב, כאשר ערמו לפניה את הרגש כמעטפת אטומה, כחומה, והתייחסו אז בטעות לרגש כאל הקול-הפנימי. כך הם חווים אכזבות רבות ונסמכים אף יותר על השכל, בלא שיעלו בדעתם כי ההונאה מתאפשרת בדיוק משום שיתוף-הפעולה עם השכל.

מתוך טעות זו הם דוחים במהירות את כל הרוחני, שאין לו דבר וחצי-דבר עם ניסיונם, וכובלים עצמם אף יותר אל פחות-הערך.

האופל הבסיסי, כמו במקרים רבים אחרים, מתקיים בעצם כפיפותם-מרצון של אותם אנשים למגבלות השכל הכבול למרחב ולזמן!

האדם, המכפיף עצמו לחלוטין לשכלו, מכפיף עצמו בכך גם למגבלותיו של אותו שכל, הכבול למרחב ולזמן כתוצאה מהיותו יציר המוח-הגשמי.

כך כובל עצמו האדם בצורה מוחלטת לחומריות-הגשמית בלבד.

כל שעושה האדם מתרחש מצידו ומרצונו החופשי.

לפיכך, הוא אינו נכבל, אלא כובל עצמו!

הוא מניח לעצמו להישלט על-ידי השכל (משום שלולא רצה בכך בעצמו, לא יכול היה הדבר להתרחש), אשר על-פי תכונותיו, כבול אף הוא למרחב ולזמן, ואינו מאפשר לו עוד לזהות את היעד-המרחב והזמן ולהבינו.

לפיכך בונה יכולת-התפישה המוגבלת סביב בינת-הלב, שהיא חסרת-מרחב וזמן, מעטפת הכבולה למרחב ולזמן, גבול אטום, והאדם אינו מסוגל עוד, בשל-כך, לשמוע דבר, קולו-הפנימי "הטהור" מתעמעם, או שהוא מסוגל לשמוע אך ורק את הרגש הפועל יחד עם השכל, במקום את בינת-הלב.

השכל מחולל מושג שגוי, ולפיו מדכא הרגש את בינת-הלב הטהורה; שגוי משום שדבר אינו חזק יותר מבינת-הלב, היא הכוח הגבוה ביותר שיש לו לאדם, ולא ניתן לדכאה או לפגוע בה.

נכון יותר יהיה לומר: האדם פוגע ביכולתו לזהות את בינת-הלב.

מקורו של הכשל יהיה תמיד באדם עצמו, ולעולם לא בעוצמתה או חולשתה של יכולת מסוימת. משום שבדיוק היכולת הבסיסית, הכוח האמיתי, החזק מכל הכוחות המצויים באדם, הכוח-הנצחי המעניק חיים, יכולת זו ניתנה לכל אחד ואחד במידה שווה!

כך אין אחד הקודם למשנהו.

כל ההבדלים נעוצים אך-ורק בשימוש!

יכולת בסיסית זו, הניצוץ הנצחי, גם אינו יכול לעולם להיפגם או להזדהם!

הוא נותר טהור גם אם יהיה שרוי בביצה הגדולה ביותר. רק את המעטפת עליכם לנתץ, זו אשר הקמתם בעצמכם ומרצונכם החופשי, על-ידי הגבלת יכולת-התפישה.

אז יתלקח קדימה, טהור ובהיר, כפי שהיה בתחילה, ייפרש רענן וחזק ויתחבר אל האור, אל הרוחני!

שמחו על האוצר הזה, החבוי בתוכם בלא כל עוררין!

אחת היא אם ייחשב בעל-ערך בעיני זולתכם, אם לאו!

כל רפש שהושלך ונאסף כסכר סביב אותו ניצוץ רוחני, יכול להיטהר באמצעות רצון טוב וכן.

מרגע שביצעתם את העבודה וחילצתם שוב את האוצר, ערככם ישווה לערכו של כל אדם אחר, אשר לא קבר את אוצרו מעולם!

אולם כאב מזומן לזה אשר מתוך נוחות אוטם עצמו בקשיחות לאורך-זמן בפני הרצון לטוב!

ממנו יילקח אוצר זה ביום-הדין, ובכך יחדל להתקיים.

לכן התעוררו, אלו השומרים עצמם סגורים ומסוגרים, אלו המכסים את בינת-ליבם במעטפת-השכל המגבילה את יכולת-התפישה!

שימוּלֵב והקשיבו לקריאה המגיעה עדיכם!

בין אם מדובר בכאב עצום, בסערות־רגשות חזקה, בסבל נורא, או באושר עילאי וטהור, המסוגלים לקרוע את מעטפת־הרגשות־הנמוכים המחשיכה – אל תניחו לאף דבר מסוג זה לעבור בלא שישמש אתכם בדרככם.

כולם בגדר סיוע, המצביע עבורכם על הדרך!

וטוב אף יותר יהיה, אם לא תמתינו לכך, אלא תפעלו בכל כוח רצונכם הכן לעבר הטוב ולהתעלות רוחנית.

כך תהפוך השכבה המפרידה דקה וקלה יותר, עד שתתפורר לחלוטין, והניצוץ, שעדיין הוא טהור ובלתי־מוכתם, יפרוץ ויהפוך ללהבה בוערת.

ואולם צעד ראשון זה חייב להיעשות אך־זרק על־ידי האדם עצמו, אחרת לא ניתן יהיה לסייע לו בדבר.

וכאן עליכם לבצע הפרדה קפדנית בין שאיפות ובין רצון. בשאיפות לא נעשה עדיין דבר – הן אינן מספיקות לכל התקדמות שהיא. כאן חייב להתקיים רצון, המאלץ את הפעולה הטמונה כבר בתוכו. כאשר קיים רצון כן, הפעולה כבר תתבצע מעצמה.

גם אם ייאלץ אדם לעבור בדרכים צדדיות רבות, משום שעד־כה כבל עצמו אל השכל, אל לו לחשוש מפניהן.

גם הוא ינחל ניצחון!

הדרך עבורו, תהיה כרוכה בטיהור השכל, ובהסרה ופירוק אישיים של כל המכשולים המונחים בכל אחת מן הדרכים הצדדיות.

לכן, אל לכם להירתע.

בעזרת הרצון הכן מובילה כל דרך, בסופו של דבר, אל המטרה!